

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER SI LUMINA

JUSTITIE SI LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

tudenții plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

No. 5, CALEA RAHOVEI, No. 5

Un număr vechi 2 Lei

A V I S

Redacțiunea și Administrațiunea acestui ziar s'a mutat definitiv în Calea Rahovei No. 5, vis-a-vis de Palatul de Justiție la Tipografia «Codreanu & Săvoiu».

Orî ce corespondență și plăți, rugăm a ni se face la această nouă adresă.

Domnii abonați cari au a'și schimba domiciliul, cu ocazia Sf. Gheorghe, sunt rugați să bine-voiască a ne face cunoscut noua d-lor adresă către Administrație prin o carte poștală, pentru a nu suferi ast-fel intreruperi în primirea ziarului.

Administrația.

S U M A R

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație secția I: *Elisa Niculescu-Crețulescu, fostă Baroneasa d'Eder cu General Vlădescu, Pavlăde, Gherson și Solomon Bally și alții.*

Idem: *Marcu Vacas cu Mihail Gr. Bonachi.*

Curtea de Apel din Galați secția II: *Ecaterina D. Jurascu cu minorii defunctului D. Jurascu.*

Tribunalul județului Buzău: *Costache Tănăsescu cu Eforia Spitalelor Civile.*

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 15 Februarie 1895

Președenția d-lui N. MANDREA, Președinte

Elisa Niculescu-Crețulescu, fostă Baroneasa d'Eder cu general Vlădescu, Pavlăde, Gherson Bally, Solomon Bally, Tomas Ascher, Blanache Haim, Sofia Senu, Simion Vlaholu, B. Vlaholu, Zima Sachim, D. Lăzărescu, Maria Anghelescu, Alexianu, Catinca Gheorghiu, Costache Ion și I. Cătuneanu.

Ipotecă. — Inscricție ipotecară. — Dacă la facerea acestora trebuie să concure atît creditorul cît și debitorul. — Dacă, lipsind creditorul dar se constată însă voința debitorului, creditorul poate invoca față cu debitorul recunoașterea actului constitutiv de ipotecă și să ceară executarea lui.

In mod normal și regulat, la facerea unui act de ipotecă, precum și la luarea inscripțiunei ipotecare, trebuie să concure atît creditorul cît și debitorul; cu toate acestea constatarea numai a voinței debitorului nu lipsește pe creditor, care ar fi lipsit, de puțința și dreptul de a putea invoca față cu debitorul, recunoașterea actului constitutiv de ipotecă și a cere esecutarea lui.

Decisiunea No. 80/95. Respins ca nefondat recursul făcut în contra decisiunei Curței de Apel Galați secția I No. 109/88 făcut de Elisa Niculescu-Crețulescu fosta Baroneasa d'Eder, în proces cu general Vlădescu și alții.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Tasu.

S'a ascultat: D-l Missir, avocatul recurentei Elisa Niculescu-Crețulescu fosta Baroneasa d'Eder în susținerea recursului d-l Stănescu, avocatul intimatului Ascher, și d-l Borescu în combateri, lipsă parte din intimați.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

1) «Curtea comite un exces de putere și face o greșită aplicare a lucrului judecat. În adevăr, pe când noi pretindem că nu există nici o convențiune valabilă cu partea adversă în baza căreia să ni se ceară dobândi.

«Curtea recunoaște o asemenea convențiune ca consacrată printr'o hotărâre în care partea adversă n'a figurat și care era relativă la o cerere care avea altă cauză.»

Având în vedere că prin decisiunea supusă recursului se constată că Baroneasa d'Eder autorizată de tribunal a luat împrumut suma de 117500 lei, sumă depusă la Casa de depuneri, care se cuveneau ca capital d-soarelor Bălăceanu, iar a cărui venit adică dobândile erau ale generalului Crețulescu, garantându-se plata printr'o ipotecă constituită în imobilul ei dotal; că la constituirea actului de ipotecă n'au fost de cît d-soarele Bălăceanu nu însăși generalul Crețulescu;

Că, prin actul de împrumut se declară că din venitul imobilului hipotecat 1000 galbeni se afectează la plata dobândilor și neplata unui singur câșt al dobândilor să dea împrumutătorului drept a cere vinderea silită a imobilului;

Având în vedere că Curtea prin decizia supusă recursului declară că d-șoarele Bălăceanu au stipulat prin reprezentantul lor garanția pentru plata dobânzilor convenite lui Crețulescu, că dobânzile urmau a fi plătite numai din venitul moșiei.

Considerând că dacă în mod normal și regulat la facerea actului constituirea unei ipotece, cât și luarea inscripției ipotecare trebuie să fie atât creditorul cât și debitorul, totuși constatarea voinței numai a debitorului nu lipsește pe creditorul, care ar fi lipsit, de puținta și dreptul de a putea invoca față cu debitor recunoașterea actului constitutiv de ipotecă și a cere executarea lui.

Că în deosebi fiind convenție pentru constituirea dreptului de ipotecă în regulile consimțite pe ce o parte de debitor și pe de altă parte de acela a cărui era capitalul împrumutat și dacă s'au prevădut modalitățile pentru plata dobânzilor, atât plata capitalului cât și plata dobânzilor era garantată prin aceeași ipotecă, ceea ce e nu numai o cestiune de fapt ca interpretare a actului constitutiv, precum declară prin interpretația voinței părților instanța de fond, dar și se înțelege de oare-ce ipoteca are a garanta plata nu numai a capitalului dar și a dobânzilor anume stipulate; că de aceea motivul urmează a fi respins.

Asupra motivului al II-lea :

«Curtea a făcut o eroare gravă de fapt și a atins principiul inalienabilității imobilului dotal. În adevăr «ca actul autentic de ipotecă pe care Curtea îl admite «ca o convențiune valabilă și față cu partea adversă, «resultă până la evidență că dobânzile n'aveau a se plăti «din fondul imobilului ci din venitul lui și a se întinde «plata lor asupra fondului fără a exista o specială autorizare a tribunalului și pentru unul din casurile legale ar fi a se aliena fondul dotal afară din casurile «prevădute de lege.»

Considerând că nu există eroare grosieră de fapt de oare-ce Curtea constată după art. 4 că pentru întâia neplată a câștiului dobânzilor putea să ceară vinderea silită a imobilului.

Considerând că inalienabilitatea imobilului dotal se putea atunci numai a dice, că e atinsă, când într'adevăr s'ar dovedi și ar fi constatat că Baroneasa d'Eder ar fi fost autorizată a lua împrumut fără a stipula dobândi și a garanta numai plata capitalului împrumutat ceea ce însă nu s'a dovedit.

Că de aceea și acest motiv ca neesact urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

Audiența de la 15 Martie 1895

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Marcu Vacas cu Michail Grigoriade Bonachi

Persoană juridică.—Dacă există în Moldova asemenea persoane înainte de codul Calimach și cum să putea înființa.

Persoană juridică.—Dacă codul Calimach recunoaște asemenea persoane. Dacă trebuia să recunoscute de puterea publică.—Ce însemna actul de recunoaștere al puterii publice.

Persoană juridică.—Ce erau și ce fel erau aceste persoane sub codul Calimach.—Dacă statul avea vre un control asupra lor.

Persoană juridică.—Comunitate streină cu scopuri religioase și culturale. — Dacă o asemenea comunitate

era considerată ca persoană juridică.—Când înceta de a mai fi persoană juridică.

1) În Moldova, înainte de punerea în aplicare a codului Calimach erau și existau persoane morale și juridice precum bisericile, monastirile, fundațiunile de tot felul publice sau private, corporațiunile înființate prin voința individuală fără să fi fost trebuința de o consacrare sau de un act a puterii publice în stat pentru crearea lor și pentru recunoașterea personalității lor, și cu facultatea de a avea drepturi.

2) Codul Calimach recunoaște persoane morale, și pentru crearea acestor personalități fictive, numite juridice, nici un text din acel cod nu cerea un act sau o recunoaștere a puterii publice, sau vre un hrisov.

Subt imperiul acestui cod, hrisoavele când și dacă se dau nu au scopul de a crea persoane juridice, ci de a confirma existența preesistentă și drepturile neîndoelnice, de a regula tutela și supravegherea statului asupra funcționării persoanelor juridice.

3) Subt regimul codului Calimach sunt persoane juridice obștimele la cari substractul principal sunt indivizii, precum statul, comuna și în general corporațiile în sensul cel mai larg, întru cât schimbarea membrilor nu are nici o influență asupra existenței corporației, precum sunt și breslele.

Se mai consideră ca constituită persoană juridică de câte ori se afectează averi pentru scopuri de un folos comun și public, precum pentru ajutoarele de săraci, pentru căutare de bolnavi, pentru scopurile unui cult religios, precum și pentru cultură în general, cum sunt bisericile, monastirile, spitalele, școlile.

Mai poate avea caracterul de persoană juridică și când averea s'a afectat prin fundațiune privată pentru înlesnirea variilor scopuri a uneia sau a mai multor familii, precum sunt fundațiile pentru cutare familii.

4) O comunitate, fie chiar străină, cu scopuri religioase și culturale, nu cu scopuri de îmbogățire a membrilor ei, este o persoană juridică, în sensul codului Calimach, și trebuie considerată ast-fel cât timp se urmărește scopurile pentru care s'a înființat, și cât timp puterea publică nu declară disolvarea sau încetarea ei pentru o cauză sau alta.

5) Dacă statul are și trebuie să aibă controlul asupra tuturilor persoanelor juridice, fie ele constituite și subt regimul codului Calimach, de aci nu resultă că subt acel cod, pentru crearea persoanelor juridice s'ar cere veri un act al puterii publice, ci crearea se operează prin voința indivizilor, constituindu-se sau în corporația sau afectând averea lor la un scop de utilitate comună, publică sau privată.

Decisiunea No. 145/95. — Casată decisiunea Curții de apel din Galați secția I cu No. 153/94¹⁾

1) A se vedea această decisiune publicată în ziarul nostru No 3 din 15 Ianuarie 1895.

dată în procesul dintre Marcu Vacas cu Mihail Grigoriade Bonachi.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi.

S'a ascultat d-nii avocați: B. Missir, T. Maiorescu și M. Korné, din partea recurentului Vacas, în desvoltarea motivelor de casare, precum și d-nii avocați: D. Alexandresco, P. Grădisteanu și M. Schina, din partea intimatului, și intimatul M. Gregoriady Bonachi, în combateri.

Curtea deliberând

Asupra motivului I și II de casare :

I. «Violarea principiului de drept, că o convențiune nu se poate sfărâma de cât punându-se în cauză toți cei ce au luat parte la facerea ei».

«Curtea respingând finea noastră de neprimire întemeiată pe susținerea că acțiunea reclamantului e rău introdusă, de oare-ce ea nu pune în cauză și pe d-nii Sacoman și Pana, care au figurat în numele lor personal în actul de vânzare încheiat la 9 Aprilie 1864 violează sus citatul principiu».

II. «Violează §§ 38, 43 și 15 din codul Calimach :

«În adevăr, dupe codul Calimach, sub imberul căruia comunitatea elenă din Galați, a cumpărat imobilul în cestiune (1864) o persoană juridică este ori-ce asociațiune care nu e prohibită de legi, sau care nu e contrară ordinii publice, ori bunelor moravuri».

«Pentru formarea persoanei juridice, nu e necesară existența unei legi speciale sau a unui hrisov, nici de statute întărite de guvern ; e suficient tocmeala părților și în lipsă scopul asociațiunii».

Având în vedere că prin decisiunea Curții de apel din Galați, supusă recursului se constată și se declară că vânzarea unui imobil din Galați de către defunctul Constantin Gregoriade lui Sacomano și Andrei Pana în Aprilie 1864 nu ar fi o vânzare perfect valabilă de oare-ce nu li se eliberase convențiunea care stabilea vânzarea, singurul titlu care confirmă adevărata proprietate, conform §§ 570, 576, 1412 și 1413 cod Calimach.

Că în urma consimțământului manifestat de acele părți și constatat de tribunal în mod provisoriu făcându-se publicațiile cerute de subornicescul hrisov și prin art. II al codului Calimach pentru a destepta pe cei de al treilea expirând termenul de șase luni, Hănțescu ca procurator al vânzătorului s'a prezentat în Decembrie 1864 la tribunal spre a confirma consimțământul lui C. Grigoriade la vânzare, iar Sacomano și Pana prezentându-se asemeni la tribunal au declarat că n'au înțeles a cumpăra pentru dînșii ci pentru comunitatea elenă a cărui epitropi sunt ;

Că prin această întâie convențiune s'a modificat și un nou contract a intervenit direct între Gregoriade prin procuratorul Hănțescu și ast-fel confirmă tribunalul în mod definitiv vecinica vânzare a imobilului din partea lui Gregoriade către Comunitatea Elenă.

Având în vedere că Curtea de apel asupra cestiunei dacă Comunitatea Elenă avea capacitatea de a dobândi, declară că la epoca operării acelei vânzări comunitatea nu era persoană morală spre a putea dobândi conform codului Calimach.

Că, spre a dovedi aceasta, Curtea pleacă de la ideea că persoana marală este o ficțiune pentru a cărui creare în societate se cere o lege, pentru care se citează autorii francesi ca Aubry și Rau V. I pag. 185 § 54 ;

Că și în dreptul roman, numărul societăților cu caracter de persoană juridică era restrâns pentru care se trimite la oare-care texte din digeste ;

Că, însăși Curtea, recunoscând inutilitățile de a cerceta în acest punct cari au putut fi tradițiile în țările române ; și discutând apoi cestiunea din punctul de vedere al codului Calimach și referindu-se la § 15, 33, 38, 40, 41, 42, 43, susține că, în Moldova, la epoca redactării codului, nefiind constituții, decrete speciale, regulamente, ordonanțe sau decrete domnesci relative la funcționarea persoanelor și nici legi politice pentru

crearea acestor persoane, eliminând din § 26 al codului austriac enunțierile cari presupuneau ac le legi speciale în vigoare în Austria și ajunge Curtea a crede că obstimele nu pot avea putere legiuită de cât dacă vor fi întărite da către stăpânire.

Că crearea persoanei morale este lăsată la voința stăpânirei ;

Că în viitor persoanele morale nu se pot crea de cât prin hrisoave, legi singulare, constituțiunii personale, privilegii ;

Că cu deosebire din §§ 15 și 43 codul Calimach ar resulta că societăți neertate nu sunt numai acele oprite de legi sau cari sunt contrarii siguranței publice, ordinii publice sau bunelor moravuri, dar și toate acelea care în lipsă de confirmare generală sau specială a autorității competente nu pot legitima existența lor ; și Curtea conchide că nefiind îndeplinite formele cerute de codul Calimach sub imperiul căruia comunitatea elenă ar fi luat nascere, nu putea avea dreptul a fi persoană morală și pentru confirmarea acestei concluzii mai invoacă Curtea, că ast-fel streinii ar putea înființa asemenea asociațiuni cari să aibă dreptul și obligațiunii fără nici o autorisare și fără nici un control al statului ;

Având în vedere că fiind vorba de vânzarea unui imobil Comunității Elene din Galați, este a se sci ce fel o pesoaă juridică se putea crea sub regimul codului Calimach și dacă Comunitatea Elenă din Galați era persoană juridică și putea prin urmare dobândi imobil ;

Considerând că înaintea punerii în aplicare a codului Calimach erau și existau în Moldova persoane morale sau juridice precum bisericile, monastirile, fundațiunile de tot felul publice sau private, corporațiunii înființate prin voința individuală fără să fi fost trebuința de o consacrare sau de un act a puterii publice în Stat pentru crearea lor și pentru recunoascerea personalității și cu facultatea de a avea drepturi.

Că pentru aceasta se poate recurge la multele dispoziții din Basilicale (V. Basilicorum lib. IV tit. I, lib. V, tit. 3) V. și Vasile Lupu pentru cercetarea celor ce se leapădă de Cinul al. 3 și Andronache Donici (V. partea despre dăruiuri § 12) ;

Considerând, că în codul Calimach sunt variu dispoziții care privesc persoanele morale sau juridice ; așa § 15, 17, 33, al. p. 38—43, 379, 383, 385 761, 763.

Că, cercetând aceste dispoziții fără a fi influențat de autorii moderni francesi, vedem că se menționează anume în opoziție cu persoanele fizice, persoană morală sau moralicească în § 40 și 379 codul Calimach ; că se indică ca persoane morale ori ce iertată tovrășie, și apoi, una lângă alta societățile cele mici și cele mari, precum sunt negustoreștile tovrășii, breslele meșterilor, monastirile, bisericile, apoi obstimele, V. § § 39, 379, 385 cod. Calimach ;

Considerând că confusia ce se face de codul Calimach și coprinzând sub denumirea de persoană morală nu numai persoane morale propriu zise ci și societățile civile și comerciale, care urmăresc numai câștigul și societățile care urmăresc un scop social comun, se explică prin starea teoriei la epoca redactării codului austriac din care s'a tradus în cea mai mare parte codul Calimach ;

Că într'adevăr pe atunci se credea că ori ce societate și chiar ori-ce comuniune e o persoană morală, și dacă pe temeiul unor texte din dreptul roman precum f. 1. D. quod cuiusc. univers. 3, 4 și D. de colleg et corp illic. 47, 22, se mai cere și concesiune societății prin puterea publică, acesta se cerea nu pentru crearea personalității fictive, ci numai pentru învoirea existenței societății și din considerații polițienești ;

Că § 26 codul austriac, care a servit pentru redactarea paragrafelor 38—42 din codul Calimach distinge asemenea între societăți ertate și neertate ;

Că, societățile ertate sunt după codul austriac chiar persoanele morale, aceasta se relevează prin rubrica marginală din codul austriac, iar persoanele neertate declară a cel § 26 că sunt însă acelea care sunt oprite prin legile politice sau care în mod învederat sunt contrarii siguranței, ordinii publice și bunelor moravuri.

Că pe temeiul § 26 codul austriac nu se susține că pentru crearea persoanei morale s'ar cere o concesiune sau un act a puterii publice, ci dacă aceasta e necesară și cerută aceasta nu pe temeiul § 26, ci a altor legiuiri posterioare din Austria, precum e Hoff decret din 21 Maiu 1841, între altele;

Considerând, că pentru crearea personalității fictive numită persoană juridică, nici un text din codul Calimach nu cere un act sau o recunoaștere a puterii publice sau un hrisov;

Că, dacă § 16 prescrie pentru executarea statutelor făcute de bresle sau alte obștini, întărirea de către stăpânire, confirmarea de către autoritatea publică;

Că dacă § 33 codul Calimach enumeră între persoanele, care nu și pot povățui însuși a lor lucrări și a-și cârmui lucrările lor, se apără de legi ca să nu se asuprească în driturile lor, și obștinele; dacă în § 385 cod Calimach se declară că regulile în privința dobândirii, conservării și a pierderii drepturilor privesc și pe obștini, afară numai dacă s'au hotărât oareșicare deosebiri prin alte rândueli a stăpânirii precum sunt hrisoavele etc., dacă în fine în § 43 codul Calimach se declară că obștinele în cât se cuvine a fi sub osebită purtare de grijă a cârmuirii se hotărăște prin deosebite legi făcute pentru dâensele, adică prin hrisoave; prin nici unul din aceste texte nu se stabilește ca regulă că: pentru crearea unei personalități juridice s'ar cere un hrisov și în lipsa unui text nu putem denega personalitatea juridică instituțiilor sau asociațiilor create prin voința omului;

Că hrisoavele când și dacă se dau nu au scopul de a crea persoane juridice, ci de a confirma existența preexistentă și drepturile neîndoelnice, de a regula tutela și supravegherea statului asupra funcționării persoanelor juridice;

Considerând că sub regimul codului Calimach sunt persoane juridice obștinele la care substratul principal sunt indivizii, precum statul, comuna și în general corporațiile în sensul cel mai larg intru cât schimbarea membrilor n'are nici o influență asupra existenței corporației precum sunt și breslele; apoi mai este persoană juridică de câte ori se afectează o avere pentru scopuri de un folos comun și public precum pentru ajutorarea de săraci, pentru căutarea de bolnavi, pentru scopurile unui cult religios precum și pentru cultură în general precum sunt bisericile, monastirile, spitalele, asemenea mai poate avea caracterul de persoană juridică și când averea s'a afectat prin fundațiune privată pentru înlesnirea variilor scopuri a unei sau a mai multor familii precum sunt fundațiile create pentru cutare familii;

Considerând că persoanele juridice se deosebesc atât de societățile civile și comerciale precum de comunitatea precum e regulată prin § § 472, 475, și § § 1101 --1149 intru cât drepturile și datoriile privesc pe o persoană fictivă și abstractă, nu însă pe indivizii singurateci precum rezultă din § § 38, 39 și 40 din § 1563 codul Calimach;

Considerând că în deosebi o comunitate disă comunitatea elenă este o persoană juridică, fiind-că este o obștine în sensul codului Calimach dacă avem în vedere complexul membrilor din care s'a compus și se compune Comunitatea Elenă din Galați cu scopurile culturale ce Comunitatea urmărește iar nu numai averea ce au adunat și adună acei de naționalitate elenă, care erau și sunt în Galați pentru urmărirea scopurilor religioase și culturale comune, în biserică și în școală, deosebit că ar fi persoană juridică și când am avea în vedere numai biserica elenă dădită și înființată prin contribuțiile a celor de religie elenă și în prejurul căreia este Comunitatea Elenă;

Că dacă se dice că comunitatea elenă ca persoană juridică putând avea drepturi, ar putea dobândi imobile cu acest mod s'ar eluda § 45 cod Calimach, această obiecțiune implică o confușiune asupra naturii esențiale a persoanei juridice intru cât imobilele nu sunt ale singuratecilor indivizi, cari au făcut sau fac parte din Comunitatea Elenă ci a persoanei fictive, care pla-

nează de asupra tuturor singuratecilor membri și astfel este deosebită de singuratecii membrii;

Că de aceie în cas de încetare a comunității indivizii cari cum-va vor fi figurând ca membri nu vor putea cere a se împărtași din însăși imobilele nefiind acestea ale lor.

Considerând că a susține că pentru crearea de persoane juridice de felul comunității un hrisov ar fi neapărat ar fi a denega existența juridică a multor persoane juridice și a declara prin urmare averile lor ca vacante;

Considerând că dealtmintrelea, dacă statul are și trebuie să aibă controlul asupra tuturor persoanelor juridice fie ele constituite și sub regimul codului Calimach, de aci nu rezultă că pentru crearea persoanei juridice s'ar cere veri nu act a puterii publice, ci crearea să operează prin voința indivizilor constituindu-se sau în corporație sau afectând averea la un scop de utilitate comună, publică sau privată;

Considerând că în asemenea condiții o comunitate chiar purtând denumirea de Comunitatea Elenă constituindu-se ca persoană juridică ea trebuie a fi considerată ca persoană juridică, cât timp se urmărește scopurile pentru care s'a creat, și cât timp puterea publică nu declară disolvarea sau încetarea ei pentru o cauză sau alta;

Considerând că așa fiind Comunitatea Elenă din Galați fiind a se considera ca persoană juridică, ea a putut dobândi drepturi și imobilul reclamat;

Că de aceia motivele fiind întemeiate urmează ca decizia să fie casată: Pentru aceste motive, Curtea admite motivele I și II și fără a mai discuta pe cele lalte casează.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI SECȚIA II

Sedința publică de la 16 Septembrie 1894

Președenția D-lui M. POENARU BORDEA, Președinte

DECISIA CIVILA NO. 113

Ecaterina D. Iurasc, cu minorii def. D. Iurascu

Dotă. — Dacă prețuirea face pe bărbat proprietar al dotei mobiliare. — Dacă prețuirea trebuie să se facă la la fie-care obiect în parte sau se poate face și în total.

Dotă. — Restituirea dotei mobiliare, prețuită, la desfacerea căsătoriei. — Cum se face restituirea. — Cum se face această restituire când căsătoria s'a desfăcut prin moartea soțului.

Dotă. — Usufruct. — Dacă bărbatul, în timpul căsătoriei fiind usufructuarul averii dotale, percepe fructele acestei averi ca și un proprietar. — Dacă prețul luat de bărbat după vândarea unei păduri, ce nu este din cele ce se pot exploata în partide, ci din cele ce se taiă fără nici o regulă când ajung la maturitate de a fi tăiate, este considerat ca fruct al zestreii sau trebuie restituit femeii la desfacerea căsătoriei.

Văduvă. — Anul de doliu. — Ce este în drept a cere văduva în cursul anului de doliu. —

Imobil dotal. — Dacă bărbatul poate fi despăgubit de îmbunătățirile aduse imobilului dotal și când.

Pensie. — Dacă minorii ce nu au cerut de la Stat în timp util pensia tatălui lor o pot cere de la văduva sa care a cerut și obținut pensia.

1) Când dota consistă în obiecte mișcătoare, prețuite prin contractul de căsătorie, bărbatul devine proprietarul acelor obiecte rămânând debitor al prețului.

Această prețuire, pentru a face pe bărbat proprietar al dotei, nu trebuie făcută numai asupra fie căruia obiect în parte, ci poate fi făcută în total. Ast-fel nu se poate deduce nici o nulitate de formă din faptul că nu se arată a nume obiectele mobiliare din cari se compune dota.

2) La desfacerea căsătoriei, femeia are dreptul a cere restituirea dotei sale mobiliare în suma prețuită prin contractul dotal, și în cas de desfacere a căsătoriei prin moartea soțului, moștenitorii defunctului trebuie să plă-

tească această dotă cu dobînda legală de la intentarea acțiunii.

3) Bărbatul, în timpul căsătoriei, fiind usufructuarul averii dotale, percepe și își aproprie fructele acestei averi întocmai ca și proprietarul, la timpul și în modul care este propriu lucrului constituit în usufruct.

Ast-fel, când în dotă se găsește și o pădure care nu este din acele cari să se poată exploata în parquete regulate, sau vre o pădure înaltă din cele asupra cărora dreptul de usufruct al bărbatului nu consistă în a o tăia, pădure ce după usurile stabilite în localitatea unde este situată se vinde întregă spre tăere când ajunge în stare de a servi la acest scop, ast-fel că proprietarul se folosește de o asemenea pădure tăind-o fără nici o regulă când ajunge la o maturitate oare care, o asemenea pădure ajunsă la maturitatea cuvenită pentru a fi tăiată poate fi vîndută de usufructuar, și să încaseze pentru dînsul prețul, în baza dreptului său de usufructuar, și nu poate fi obligat nici el, ca bărbat, nici moștenitorii săi, să restituie acest preț, când sunt acționați în judecată pentru restituirea dotii.

4) Văduva are dreptul a cere în cursul anului de doliu, sau dobînzile ori fructele dotii, sau alimente din succesiunea bărbatului.

Chiar când văduva locuiește în casele dotale, și în acest cas habitatiunea și vestmintele de doliu trebuiesc procurate în cursul anului de doliu din averea bărbatului.

5) De și bărbatul, în calitate de usufructuar, are prin excepțiune dreptul de a fi despăgubit chiar de ameliorațiunile aduse fondului dotal, însă aceasta este supusă condițiunei ca acele îmbunătățiri să fi fost de natură a crește valoarea imobilului.

6) Pensia fiind datorită de stat, și numai de la data cererii, minorii cari n'au cerut-o de la stat în timpul util nu o pot cere de la văduva defunctului, care obținînd pensia, și-a exercitat un drept al său, și care n'are nici un raport juridic cu cei-l-alti minori relativ la pensia ce li se cuvine.

Decisiunea No. 113/94. Admisă în parte acțiunea intentată de Ecaterina D. Jurascu. Respinsă acțiunea Ecaterinei Jurascu în ce privește prețul pădurei vîndute după moșia dotală. Admisă asemenea în parte cererea reconvențională făcută în numele minorilor.

S'a ascultat: Dl C. G. Plesnilă, avocatul apelantei Ecaterina Jurascu în dezvoltarea motivelor de apel, Dl Gh. Nicorescu, avocatul Sofiei și Radu Ralea și Dl G. Malaksa, avocatul intimatului N. I. Petrescu în combatere.

Curtea deliberând:

Asupra apelurilor făcute de Ecaterina D. Jurascu și de Sofia și R. Ralea, tutorii minorilor Maria și George, născuți din prima căsătorie a defunctului D. Jurascu în contra sentinței tribunalului Covurului secția II No. 260/93;

Avînd în vedere că această acțiune, ast-fel cum a fost susținută la tribunal și dinaintea Curței, are de obiect, pe de o parte, cererea principală făcută de Ecaterina D. Jurascu, văduva defunctului Dimitrie Jurascu în contra copiilor minori rămași pe urma numitului defunct și anume Maria și George reprezentați prin tutorii lor Sofia și Radu Ralea, cum și minorului Dumitru, născut din a doua căsătorie, reprezentat prin tutorele ad-hoc N. I. Petrescu, iar pe de alta, cererea reconvențională făcută de tutorii minorilor din prima căsătorie în contra

văduvei defunctului asupra următoarelor: Ecaterina Jurascu cere 1) 25000 lei, cu procente, dotă mobilă primită de defunct, 2) 8103 lei 80 bani, cu procente cheltuelile de boală și înmormîntare a defunctului, 3) 3754 lei, bani primiți de defunct din vînderea pădurei aflată pe moșia proprietate dotală a femeii sale, 4) 6000 lei, cu procente, cheltuelile de doliu și vestminte; iar minorii din prima căsătorie, pretind că Ecaterina Jurascu, să plătească succesiunei: 1) 40000 lei, valoarea mobililor rămase pe urma defunctului său soț în păstrarea ei; 2) 20000 lei valoarea reparațiilor făcute de defunct caselor dotale a celei de a doua soții, Ecaterina Jurascu; 3) să restituie minorilor din întâia căsătorie 2000 lei primiți de dînsa de la tutorele lor; 4) să le plătească lei 296 pensiunea cuvenită acelor minori, din suma primită ca pensie de Ecaterina Jurascu:

În ce privește cererea principală

I-ul cap de cerere,

Avînd în vedere că Ecaterina Jurascu susține că la căsătoria ei cu defunctul D. Jurascu, a adus ca dotă, pe lângă imobile și avere mobilă, consistînd din argintărie, lingerie, bijuterie, haine și alte lucruri, toate prețuite prin actul dotal la suma de 25000 lei și primită de soț; că averea mobilă rămasă pe urma defunctului a fost sigilată și vîndută, iar prețul rezultat s'a depus pe seama minorilor prin urmare numiții minori să fie condamnați a-i plăti această sumă;

Avînd în vedere că minorii din prima căsătorie se opune la plata acestei sume pe motiv, că defunctul Jurascu nu a primit în realitate obiectele de valoare coprinse în foaia dotală, iar dacă le-a primit, atunci aceste obiecte sunt oprite în natură de văduva mortului, la desfacerea căsătoriei, prin urmare nu mai poate cere valoarea lor;

Considerînd că după art. 1245 din cod. civil dacă dota consistă în obiecte mișcătoare, prețuite prin contractul de căsătorie, bărbatul se face proprietarul acelor obiecte remînând debitor al prețului;

Considerînd că din moment ce defunctul Jurascu prin actul dotal a declarat că a primit obiecte în valoare de 25000 lei, copiii săi minori nu sunt primiți a contesta veracitatea celor afirmate de autorul lor, afară de cazul în care numiții minori ar ataca acest act basîndu-se pe drepturile lor proprii, anume, când ar dovedi că acest act conține o donațiune deghisată a cărui rezultat a fost de a li se ataca reserva, ori minorii prin apărătorii lor s'a mărginit înaintea Curței numai a invoca faptul că prin declarația făcută de defunct despre primirea obiectelor evaluate prin foaia dotală li s'au atacat reserva, fără a aduce însă vre o dovadă în stabilirea acestui fapt;

Că legiuitorul prin art. 1245 mai sus menționat nu prescrie prețuirea în parte a fie-cărui obiect ce constituie dota mobilă, este suficient ca această dotă să fie arătată și evaluată la un loc, prin urmare nu se poate deduce nici o nulitate de formă din faptul că nu se arată anume obiectele mobiliare din care se compune

dota mobilă a Ecaterinei Jurascu, după cum susțin minorii ;

Considerând că minorii din prima căsătorie a defunctului D. Jurascu, pentru a dovedi că văduva mortului și-a luat în natură dota mobilă, a invocat faptul că, după moartea defunctului, dânsa a rămas în domiciliul ce a locuit cu soțul ei, că averea mobilă rămasă în acest domiciliu nu s'a sigilat de cât mai multe luni după moartea lui Dumitru Jurascu, în care timp văduva a dispus de dânsa, că în fine obiectele care au fost sigilate au fost vândute la licitație cu suma de 4485 lei, și în aceste obiecte nu se văd cuprinse acele ce ar fi trebuit să constituie dota mobilă a Ecaterinei Jurascu ;

Considerând că toate aceste fapte nu sunt de cât presupțiunii care nu sunt nici suficiente și nici admisibile spre a stabili că văduva și-a primit în natură dota mobilă pentru că cu nimic nu se dovedește ce anume avere mobilă a rămas pe urma defunctului în casa în care a continuat de a locui văduva lui și cea ce este mai principal este că nu se stabilește că văduva ar fi oprit pe seama sa vre unul din obiectele rămase pe urma lui D. Jurascu ;

Că faptul că sigilarea averii ar fi avut loc patru luni după moartea defunctului și acela că vânzarea s'ar fi făcut fără citarea tutorului minorilor din prima căsătorie, sunt lucruri care nu pot fi imputate văduvei mortului ;

Că ast-fel fiind, Ecaterina Jurascu, conform art. 1271 din cod. civ. are dreptul a cere restituirea dotei sale mobiliare în suma prețuită prin contractul dotal ;

Că această sumă, moștenitorii defunctului trebuie să o plătească cu dobânda legală de la data intentării acțiunii conform art. 1279 din cod. civil, pentru că văduva a cerut și are dreptul la alimente în cursul anului de doliu din succesiunea bărbatului ;

II-lea cap de cerere :

Având în vedere că Ecaterina Jurascu cere suma de 8103 lei 80 bani cheltuiți de dânsa în cursul boalei și la înmormântarea defunctului.

Având în vedere că văduva a prezentat Curței mai multe chitanțe eliberate de la medici care au dat concursul lor în timpul boalei soțului, de la farmaciștii care au procurat medicamentele, de la diferite persoane care au prestat serviciul lor în timpul boalei și a înmormântării defunctului, în fine de diferite persoane cari au furnizat obiectele necesare la înmormântare și la grijele mortuare toate aceste chitanțe, se urcă la suma pretinsă de văduvă ;

Considerând că însăși minorii adversarii văduvei nu neagă că oare care cheltueli sunt făcute de dânsa ;

Că Curtea apreciind conținutul chitanțelor prezentate găsește că suma de 8103 lei 80 bani este justificată de văduvă pentru cheltuelile de boală și înmormântare a defunctului ;

Că ast-fel fiind această sumă iarăși trebuie să se acorde văduvei cu procent legal de la data intentării acțiunii, 3 Decembrie 1892 ;

III-lea cap de cerere :

Având în vedere că Ecaterina Jurascu pretinde să se condamne moștenitorii soțului său la plata sumei de 3754 lei primiți de el ca preț al pădurei dupe moșia Cucuești, din jud. Tutova, proprietate dotală a soției, vândută de defunct lui Edelstein, prin contractul autentificat de trib. Căvurlui la No. 1538/90 ;

Considerând că bărbatul în timpul duratei căsătoriei este usufructuarul averii dotale ;

Că în această calitate el percepe și ș'aproprie fructele acestei averi întocmai ca și proprietarul la timpul și în modul care este propriu lucrului constituit în usufruct ;

Considerând că din contractul mai sus menționat, rezultă că pădurea vândută de def. Jurascu era în întindere de 30 fălcă și s'a vândut cu 180 lei falcea ;

Că ast-fel fiind această pădure nu era din acele cari să se poată exploata în parquete regulate, sau vre-o pădure înaltă din cele asupra cărora dreptul de usufruct al bărbatului nu consistă în a le tăia, o ast-fel de pădure, după usul stabilit în localitate se vinde întreagă spre tăiere când ajunge în stare de a servi la acest scop, ast-fel că proprietarul se folosește de o asemenea pădure tăind'o fără nici o regulă prescrisă de știința silvică, când ajunge la o maturitate oare-care ;

Că dară usufructuarul care gășind o asemenea pădure în usufructul său, ajunsă la maturitatea cuvenită pentru a fi tăiată, dacă o vinde și încasează banii și exercită drepturile sale de usufructuar folosindu-se de lucru întocmai ca și proprietarul, prin urmare percepe fructele pentru dânsul ;

Că prin urmare, moștenitorii lui D. Jurascu, nu pot fi obligați să restituie nimic din suma primită de părintele lor din prețul pădurei ce el a vândut lui Edelstein, așa dar acțiunea văduvei asupra acestui capăt de cerere este nefondată și ca atare trebuie respinsă ;

IV-lea cap de cerere :

Considerând că văduva defunctului Jurascu cere 6000 lei pentru cheltuelile de vestminte și alimente în cursul anului de doliu ;

Considerând că dupe art. 1279 din cod. civil văduva are dreptul a cere în cursul anului de doliu, sau dobânzile ori fructele dotei sau alimente din succesiunea bărbatului ;

Considerând că în specie Ecaterina Jurascu a cerut alimente, căci averea mobilă a cerut'o cu dobânda de la data acțiunii, ast-fel cum i s'a și acordat ;

Că deși văduva Jurascu locuiește în casele dotale, însă după același articol 1279 în tot cazul habitațiunea și vestmintele de doliu trebuie procurate în cursul anului de doliu din averea bărbatului ;

Că de asemenea, din contractul de vânzare a pădurei se dovedește că în cursul aceluși an venitul apelanței era încasat de bărbat, prin anticipație ;

Că, Curtea apreciind suma ce se cuvine văduvei pentru alimente și vestminte în cursul anului de doliu o ficsează la suma de 3000 lei ;

În ce privește acțiunea reconvențională ;

I-iul cap de cerere,

Considerând că minorii rămași din prima căsătorie a defunctului D. Jurascu, cer ca soția de a doua a defunctului să fie condamnată a plăti suma de 40000 lei valoarea averii mobilă ce ar fi rămas în mânele ei dupe moartea soțului, avere în care intră atât cea adusă de dânsa ca dotă mobilă la căsătoria cu defunctul, cât și aceia ce defunctul a avut proprie a sa ;

Considerând că în ce privește chestiunea dacă văduva a luat ceva din averea mobilă rămasă pe urma defunctului, este discutată și rezolvată la punctul 1 din cererea principală a soției, ast-fel că pentru aceleași motive este nedovedit că Ecaterina Jurascu să fi luat ceva din mobilele rămase pe urma defunctului ei soț, și prin urmare acest cap de cerere cată a se respinge și prin consecința a se admite apelul Ecaterinei Jurascu și asupra acestui punct ;

II-lea cap de cerere,

Considerând că numiți minorii cer, ca văduva tatălui lor să plătească suma de 20000 lei, valoarea reparațiilor ce defunctul lor părinte a făcut la niște case din acest oraș, proprietate dotală a celei de a doua soții ;

Considerând că asupra acestui punct la tribunal s'a ordonat o cercetare locală și din depunerile martorilor și raportul experților, se constată că în adevăr defunctul D. Jurascu a făcut oare-care reparațiuni imobilului menționat, dar se mai dovedește că aceste reparațiuni erau de mică importanță și prin ele nu s'au crescut valoarea imobilului ;

Considerând că de și bărbatul în calitate de usufructuar are prin excepțiune dreptul de a fi despăgubit chiar de ameliorațiunile aduse fondului dotal, însă aceasta este sub condițiune că acele îmbunătățiri să fi fost de natură a crește valoarea imobilului ;

Considerând că în specie din raportul experților rezultă că reparațiunile și micile construcțiuni făcute de defunctul Jurascu imobilului dotal, nu a crescut valoarea acestuia ;

Că ast-fel fiind, moștenitorii lui Jurascu nu au dreptul la nici-un fel de despăgubire pentru aceste cheltueli de îmbunătățire ;

Că de și reprezentantul minorilor cere anularea expertisei pe motiv, că experții n'au fost prezenți când s'au ascultat martorii, însă prezența experților la ascultarea martorilor nu este condițiune esențială a unei anchete, este suficient ca experții să ia cunoștință de spusele martorilor și acest lucru 'la făcut experții ;

Că dealminterea raportul experților servește numai spre a forma convingerea judecătoarei, și Curtea și formează convingerea din depunerile martorilor, ast-fel că nu găsește că este locul a se ordona o nouă expertisă ;

Că, ast-fel fiind și acest cap de cerere urmează a se respinge ;

III-lea cap de cerere,

Considerând că minorii Maria și Gheorghe, cer ca Ecaterina Jurascu să restituie suma de 20000 lei ce dânsa a primit de la tutorele lor ;

Considerând că Ecaterina Jurascu în adevăr mărturi-

sește că a primit de la Condopulo, tutorele numiților minorii suma de 1763 lei pentru înmormântarea defunctului, însă, întru cât s'a acordat văduvei cheltuelile de înmormântare de la întreaga succesiune și întru cât acești bani sunt dați numai de tutorele minorilor din prima căsătorie, apoi văduva trebuie să restituie acestor minorii suma ce a primit de la tutorele lor ;

IV-lea cap de cerere,

Considerând că acești minorii mai pretind ca Ecaterina Jurascu să le mai plătească suma de 296 lei ce se cuvine lor din pensia primită de dânsa de la Stat pentru casa defunctului D. Jurascu ;

Considerând că pensia fiind datorită de Stat, și numai de la data cererei, minorii carii n'au cerut-o de la Stat în timpul util nu o pot cere de la văduva defunctului, care obținând pensia și-a exercitat un drept al său și care n'are mică un raport juridic cu cei-l'alți minorii relativ la pensia ce li se cuvine ;

Că dară și acest cap de cerere este nefondat ; pentru aceste motive și vădând art. 144 din proced. civilă în ce privește cheltuelile de judecată, Curtea, admite în parte acțiunea intentată de Ecaterina D. Jurascu.

Condamnă pe minorii rămași pe urma defunctului D. Jurascu și anume : Gheorghe și Maria Jurascu născuți din prima căsătorie și reprezentați prin muma lor Sofia Ralea ; și minorul Dimitrie, născut din a doua căsătorie a defunctului D. Jurascu, reprezentat prin tutorele ad-hoc N. I. Petrescu, să plătească Ecaterinei D. Jurascu din averea de succesiune a defunctului lor părinte următoarele sume :

1) 25000 lei, dota mobilă primită de defunctul la căsătoria lui cu Ecaterina Jurascu, această sumă cu dobânda legală de la 3 Decembrie 1892, data intentării acțiunii ;

2) 8103 lei 80 bani, cu procent legal de la 3 Decembrie 1892 data intentării acțiunii, sumă ce reprezintă cheltuelile de bôlă și înmormântare a defunctului ;

3) 3000 lei cheltuelile anului de doliu.

Respinge acțiunea Ecaterinei Jurascu în ce privește prețul pădurei vândute dupe moșia dotală.

Admite asemenea în parte cererea reconvențională făcută în numele minorilor din prima căsătorie a defunctului D. Jurascu.

Condamnă pe Ecaterina D. Jurascu personal să plătească acestor minorii suma de 1763 lei primiți în comptul cheltuelilor de înmormântare de la tutorele acestor minorii.

Respinge acțiunea numiților minorii în ce privește cele l'alte capete de cerere, cheltuelile de judecată se compensează.

(ss) M. Poenaru Bordea, E. G. Econumu, A. Abgarovici, Al. Dobriceanu.

BANI se dau cu împrumut pe ipotecă în condiții avantajoase. Atât doritorii de a și plasa banii, cât și cei ce voesc a se împrumuta, sunt rugați a se adresa la administrația acestui ziar, 5, calea Rahovei 5, la tipografia Cădăreanu & Savoiu. Discreție completă.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BUZEU

Audiența din 7 Decembrie 1894.

Președinția D-lui A. BĂRSESCU, Judecător

SENTINȚA CIVILĂ NO. 559 *)

Costache Tănăsescu cu Eforia spitalelor civile

Locațiune.—Eforia spitalelor civile.— Condițiunile de arendare ale moșielor sale.—Nedepunerea garanției definitive de către arendași—Rearendarea în comptul său. Dacă dupe publicarea în *Monitorul oficial* a rearendării, vechiul arendași este degagiat de ori ce răspundere către Eforie.

*Facultatea ce și-a rezervat eforia spitalelor civile din București prin art. 21 din regulamentul de licitații și art. 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor sale, de a menține ca arendaș pe adjudecatar său de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când el nu s'ar conforma îndatoririi de a completa garanția definitivă în termen, este mărginită până în momentul în care Eforia determinându-se a publica rearendarea imobilului pe comptul adjudecatarului, apare în **Monitorul oficial** acea publicațiune; de la această epocă contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă rămâne în folosul eforiei, fără îndeplinirea verii unei alte formalități judecătorești.*

De aci rezultă că proba testimonială ce Eforia ar invoca spre a dovedi că noul adjudecatar nu este un adjudecatar serios ci o persoană interpusă ce a lucrat de conivență cu primul adjudecatar, este inutilă.

Sentința No. 559/94.—Admis ca fondat apelul făcut de Costache Tănăsescu, în contra încheerii Casieriei Generale a județului Prahova No. 16307 din 15 August 1893.

S'a ascultat: D-nii Isaia I. Georgescu și Emil Teodor avocații apelantului Costache Tănăsescu în susținerea apelului și Dl St. Meitani avocatul intimatei Eforia spitalelor civile, în combateri.

Tribunalul deliberând.

Având în vedere apelul făcut de Costache Tănăsescu în contra încheerii Casieriei Generale a județului Prahova cu No. 16307 din 15 August 1893 prin care i s'a respins contestațiunea ce a făcut în contra urmării ce i se face după cererea Eforiei spitalelor civile din București pentru suma de lei 635, câșturile de 2 Aprilie și 2 Iulie al moșiei Fântânelele.

Ascultând pe părți în conclusiunile lor orale puse astăzi în instanță și văzând actele din dosar;

Având în vedere că din aceste acte se constată că Eforia spitalelor civile din București punând în arendare cu licitație publică mai multe moși ale sale, pe un period de cinci ani, apelantul C. Tănăsescu s'a prezentat la licitațiunea ce s'a ținut în ziua de 30 Noembrie 1890 și după ce a depus garanția provisorie cerută

*) Această sentință este conformă cu decisiunea Curții de casație, secția I, No. 233 din 22 Iunie 1894, dată tot în această afacere, și prin care s'a cassat sentința tribunalului Prahova secția I, No. 388/93 trimițându-se afacerea spre a fi judecată din nou de tribunalul Buzău, care a pronunțat sentința ce publicăm azi. Decisiia Curții de casație a fost publicată în ziarul nostru, No. 25 din 3 Iulie 1894, pagina 199.

de condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei, concurând s'a adjudecat asupra sa moșia Fântânelele a schitului Gäiseni.

Că în urma acestei adjudecări, apelantul nedepunând în termenul legal cautiunea definitivă, Eforia a scos din nou în arendare zisa moșie în comptul apelantului și în ziua de 27 Februarie 1893, ținându-se licitațiune moșia a fost adjudecată asupra unui d. N. Georgescu, care a oferit un preț mai mare de cât cel cu care se adjudecase asupra apelantului, și acesta nedepunând de asemenea garanția definitivă, Eforia nu a confirmat arendarea, și a urmărit pe apelant pentru plata câșturilor;

Având în vedere că după art. 20 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei, adjudecatarul e obligat ca în termen de 60 zile să depună sau să completeze garanția definitivă prevăzută la art. 68 din zisele condițiuni.

Că prin nedepunerea sa și completarea acestei garanții după dispozițiunile art. 21 din citatele condițiuni, adjudecatarul perde garanția provizorie depusă la licitație și moșia adjudecată se va pune din nou în rearendare în comptul primului adjudecatar care e responsabil de deficitul ce va resulta.

Considerând că facultatea ce și-a rezervat Eforia prin regulamentul de licitațiune și prin condițiunile generale pentru arendarea moșiilor sale, de a menține ca arendaș pe primul adjudecatar său de a face o nouă licitațiune în comptul său, este mărginită până în momentul când Eforia se determină a publica rearendarea imobilului în comptul adjudecatarului;

Că de la epoca aparițiunei în *Monitorul Oficial* a publicării licitațiunei de rearendare, contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă de fostul adjudecatar rămâne în folosul Eforiei, fără observarea vreunei alte formalități judecătorești.

Considerând că în specie, Eforia, prin faptul că a publicat prin *Monitorul Oficial* rearendarea moșiei Fântânelele în comptul apelantului ca adjudecatar, care s'a și efectuat asupra unei alte persoane cu un preț mai mare, a convenit singură în mod implicit la resilierea contractului de arendare intervenit între dânsa și apelant prin urmare la liberarea acestuia de angajamentul ce și luase prin contractul de adjudecare.

Că așa fiind, Eforia nu mai putea ține responsabil pe apelante de angajamentul ce acesta și luase prin prima arendare, și deci nu mai era în drept a l urmări pentru plata câșturilor zisei moși.

Considerând că deși Eforia pretinde că noul adjudecatar N. Georgescu nu ar fi fost un adjudecatar serios, ci o persoană interpusă, care a lucrat de conivență cu apelantul spre a l sustrage pe acesta de la responsabilitatea sa, și deși pentru dovedirea acestui fapt a invocat proba testimonială, însă, întru cât din textele invocate mai sus rezultă că apelantul în cas de rearendare a moșiei ce a fost adjudecată asupra sa, nu poate fi responsabil față de Eforie de cât pentru deficitul ce ar fi putut resulta la noua licitațiune și întru cât e stabilit că Eforia prin simplul fapt al publicațiunei în *Monitorul Oficial* al rearendării moșii, a renunțat implicit la adjudecarea făcută asupra apelantului și prin urmare la facultatea ce s'a rezervat prin regulamentul de licitațiune și condițiunile generale pentru arendarea moșiilor sale, proba testimonială devine inutilă în cauză, și deci apelul de față privindu-se fondat câtă a se admite.

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător A. Bărsescu, Tribunalul, admite ca fondat apelul făcut de Costache Tănăsescu etc.